

காணவியலா நாடகம்

ஊர்

மணி ஐந்துக்கு மேல் ஆகிவிட்டிருந்தது. வாகன நெரிசல் மிகுந்த காசி தியேட்டர் சிக்னல் அருகில் சென்னையிலிருந்து புதுச்சேரி செல்லும் பேருந்துக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தபோது தோழி ஒருத்தியிடம் இருந்து எஸ்.எம்.எஸ் ஒன்று வந்தது. அதைப் பார்த்தவுடன் மனம் பகீரென்றது. சட்டென்று நம்ப முடியவில்லை. மனதை ஒருகணம் உறைந்துபோகச் செய்த அந்த எஸ்.எம்.எஸ்ஸில் வந்த செய்தி இதுதான். “டிராமா டிபார்ட்மெண்ட் வேலாயுதம் சார் இறந்துட்டாராம். திண்டிவனம் பக்கத்துல வானூர் கிட்ட ஒரு சவுக்குத் தோப்பில் தூக்கு மாட்டிக்கிட்டாராம்”. வேறு யாரையாவது வேலாயுதம் சார் என்று தவறாகச் சொல்கிறாளோ என்று நினைத்து மீண்டும் அவளிடம் கேட்டேன். தெளிவாகச் சொன்னாள் வேலாயுதம்சார்தான் தற்கொலை செய்துகொண்டார் என்று.

இன்னமும் நம்ப முடியவில்லை. வேறு யாரிடம் கேட்டு உறுதி செய்து கொள்வது என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தபோதே பேருந்து வரவும் அதில் ஏறி ஜன்னல் பக்கமாக அமர்ந்து கண்டக்டர் டிக்கெட் கேட்க வருவதற்காகக் காத்திருந்தேன். வருவதாகத் தெரியவில்லை. பேருந்து நத்தையைப் போல மெதுவாக நகர்ந்தது. எஸ்.எம்.எஸ்ஸில் வந்த செய்தி எந்த அளவு உண்மை. சட்டென்று ஒரு முடிவுக்கு வந்து, ரவீந்திரன் சாரை செல்போனில் அழைத்தேன். நிச்சயம் இதுகுறித்து அவருக்கு முழுமையாகத் தெரிந்திருக்கும்.

ரிங் போய்க் கொண்டிருந்தது. எடுக்கவில்லை. கொஞ்ச நேரத்தில் அவரே போன் செய்தார். மிகவும் அவசர அவசரமாகப் பேசினார்.

“பாரதிம்மா, ஒரு துக்கமான செய்தி”.

“தெரியும் சார். அதைப்பற்றிக் கேட்கலாம்னுதான் கூப்பிட்டேன். என்ன ஆச்சு சார்”.

“என்ன ஆச்சுன்னு தெரியல. நான் இங்க பாடியைப் பார்க்கலாம்னு வந்திருக்கேன். வீட்டுக்கு வந்து பேசறேன்.”

நிலைமையைப் புரிந்துகொண்டு “ஓகே சார்” என்றேன்.

மனித வாழ்க்கை இத்தனை அற்பமானதா?. மரணம் குறித்து எல்லோருக்கும் இருக்கும் அச்சத்தைப் போலவே எனக்கும் அது அச்சம் தரக் கூடியதாகவே இருக்கிறது. யோசிக்கத் தெரிந்த அளவிற்கு வார்த்தைகளால் சொல்லத் தெரியவில்லை. என் பலவீனமாக இதை நினைத்தேன். எல்லோருக்குமே அப்படித்தானா என்பதும் தெரியவில்லை.

மரணம் குறித்து சிந்திப்பதை முடிந்தவரை ஒத்திப் போடுகிறேன். ஆனால், அது ஏதேதோ ரூபத்தில், ஒரு மாய பூதத்தைப் போல எதிரே வந்து, என்னை ஆட்டிப் படைக்கிறது. அந்தக் கணத்தில் மட்டும் என் கோபங்கள், பிடிவாதங்கள், கொள்கை எல்லாம் தவிடுபொடியாய் உடைந்து சிதறி ஒன்றுமற்றுப் போகின்றன. நண்பர்களோடு ஏன் கோபம் கொள்ள வேண்டும்? துரோகங்களை, ஏமாற்றங்களை, அவமானங்களை ஏன் தூக்கித் திரிய வேண்டும்? எனக்கு எனக்காக இவர் இருக்க வேண்டும்? என ஏன் உரிமை கொண்டாட வேண்டும்? மனதுக்குப் பிடித்தவர்களோடு முரண்பாடு கொண்டு பேசுவதையும், பார்ப்பதையும் கூட ஏன் தவிர்க்க வேண்டும்? இப்படி இருந்து எதைச் சாதிக்க போகிறேன்? கேள்விகள் ஒவ்வொன்றாய் துளைத்தெடுக்க, இந்த வாழ்க்கை எதுவுமற்ற சூன்யம் எனப் புரியவும் கண்ணீர் அரும்பியது.

கண்டக்டர் டிக்கெட் டிக்கெட் என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்தார். அவரிடம் “யுனிவர்சிட்டி ஒன்னு சார்” என டிக்கெட் வாங்கியதும், மறக்காமல் “சார் கேட் ஒன்ல நிறுத்துங்க” என்றதும், சரி என்றபடி மற்ற பயணிகளிடம் சென்றுவிட்டார்.

வேலாயுதம் சாரைச் சுற்றி என் நினைவுகள் சுழன்றன. அவர் இறந்துவிட்டார் என்பதை என்னால் நம்ப முடியவில்லை. ஐந்து நாட்களுக்கு முன்பு, நாடகத்துறையில் நடைபெற்ற மூன்றுநாள் பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கின் தொடக்க விழாவில் அவரைப் பார்த்தது

நினைவில் வந்து போனது. தொடக்கவிழா நடைபெற்ற அறையின் கடைசி வரிசைக்கு முன் வரிசையில் ரவீந்திரன் சாருக்கு பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்தேன். அப்போது எனக்குப் பக்கத்தில் இருந்த ஒரு இருக்கையில் வந்து அமர்ந்தார். இரண்டு நிமிடங்கள் கூட இருக்காது. உடனே எழுந்து சென்றுவிட்டார். மிகவும் பரபரப்பாகச் சுற்றிச் சூழ்ந்து கொண்டிருந்தார் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். மீண்டும் வந்து கொஞ்ச நேரம் உட்கார்ந்தார். அந்தச் சமயத்தில்கூட ஹலோ சார் என்பதைத் தவிர வேறு எதையும் அவரிடம் நான் பேசவில்லை. அதற்கடுத்து இரண்டாம் நாள் செமினாரிலும் அவரைப் பார்த்ததாக எனக்கு நினைவிருக்கிறது. ஆனால், மூன்றாம் நாள் செமினாரிலும், அன்று மாலை நடைபெற்ற நிறைவு விழாவிலும் அவரை நான் பார்க்கவில்லை. கருத்தரங்கு சிறப்பாக நடைபெற, நாடகத்துறைக்கு மட்டும் இரண்டு நாட்கள் விடுமுறை அளிக்கப்பட்டது. நிறைவு விழா நடைபெற்றது. புதன் கிழமை என்று நினைக்கிறேன். வியாழன், வெள்ளி விடுமுறையோடு, சனி, ஞாயிறு விடுமுறையும் சேர்ந்துகொள்ள நான்கு நாட்கள் விடுமுறை நாடகத்துறைக்கு மட்டும்.

இந்த இடைப்பட்ட நாளில் தற்கொலை செய்துகொள்ளும் அளவிற்கு என்ன நடந்தது அவரது வாழ்க்கையில்? அல்லது அதற்கு முன்பே ஏதேனும் பிரச்சனை இருந்து, அதனால் உண்டான இறுக்கம் அதிகமாகி இந்த முடிவைத் தேடிக்கொண்டாரா? புரியாத புதிராக இருந்தது. இந்தக் கேள்வி சற்று அபத்தமாகத் தோன்றியது எனக்கு. ஏனென்றால், வேலாயுதம் சாரிடம் எனக்கு அதிகப் பழக்கமில்லை. அவரிடம் படித்ததுகூட இல்லை. இன்னும் சொல்லப் போனால், அவர் நாடகத்துறையில் பணியாற்றும் ஒரு ஆசிரியர், ரொம்பவும் அமைதியான மனிதர், தானுண்டு தன் வேலையுண்டு என்று இருப்பவர் என்ற அளவில்தான் அவரைப் பற்றி எனக்குத் தெரியும்.

*****

அது மாலைப் பொழுது என்று நினைக்கிறேன். என்னுடைய அறையில் எஃப்.எம் கேட்டுக் கொண்டே ஜன்னல் வழியாக வெளியில் பார்க்கிறேன். பல்கலைக் கழக வளாகம் ஏதோ ஒருவித பரபரப்போடு இருக்கிறது. காக்கி உடையணிந்த போலீஸ்காரர்களும், மாணவர்கள்

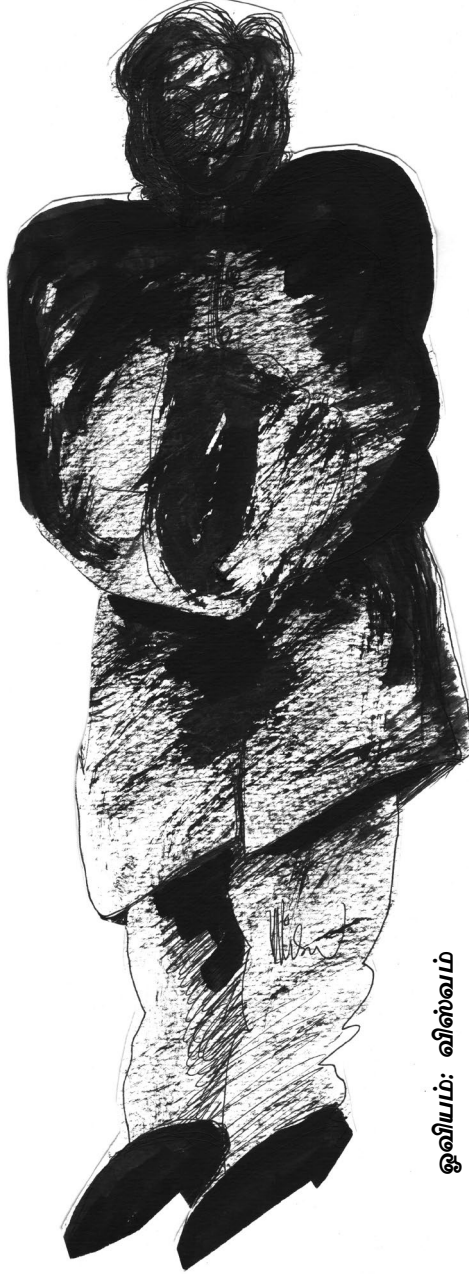
சிலரும் அங்கும் இங்குமாகப் பரபரப்பாக வந்து கொண்டும் போய்க் கொண்டும் இருந்தார்கள். மாணவிகள், ஹாஸ்டல் கேட்டிற்கு உள்ளிருந்தபடி வெளியில் நடப்பதை வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். வளாகத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டிருந்த பரபரப்பு என்னை லேசாக அதிர்ச்சியடையச் செய்தது. ஏன் இத்தனை போலீஸ் வளாகத்திற்குள்? என்ன நடந்தது? ஹாஸ்டல் கேட்டை ஓட்டி நின்றிருந்த பெண்களிடன் என்ன ஆச்சு என்று கேட்ட போதுதான் தெரிந்தது அந்தப் பரபரப்பான சூழலுக்கான காரணம்.

நாடகத் துறையில் பணியாற்றிய வேலாயுதம் சார் தற்கொலை செய்து கொண்டார். இந்தச் செய்தியை அவர்கள் என்னிடம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே வார்டன் மேடம் வந்து, 'இங்க நிக்காதிங்க யாரும். சூழல் சரி இல்ல. எல்லாரும் உங்களுக்குத் தேவையான சில டிரஸ்மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு யமுனா ஹாஸ்டலுக்குப் போய்டுங்க. ரும் அலாட் பண்ணி இருக்காங்க'. கொஞ்சம் விரட்டும் தொனியில் சொல்லிவிட்டு ஹாஸ்டலுக்குள் மற்ற மாணவிகளிடம் சொல்லப் போய் விட்டார். மனம்தித்திக்கென்று துடித்தது. வேலாயுதம் சார் நல்லாதானே இருந்தார். அன்று கூடநாடகத்துறையில் நடந்த செமினாரில் பார்த்தோமே. அதற்குள் ஏன் இப்படி? யோசனையினூடே அறைக்குள் சென்று இரண்டு மூன்று சுடிதாரை எடுத்துக் கருப்புநிற பேக்கிற்குள் வைத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தேன். மனதைப் பயம் கவ்வியிருந்தது. வேகவேகமாக யமுனா ஹாஸ்டலில் இரண்டாவது மாடியில் எனக்கென ஒதுக்கப் பட்டிருந்த அறையில் என்னுடைய பேக்கை வைத்துவிட்டு ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்தேன். என்னைப் போலவே சில மாணவிகள் பேக்குடன் யமுனா ஹாஸ்டலுக்குள் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்போது ஒருபெண், "ஏய் மொட்டைமாடியில் இருந்து பார்த்தா வேலாயுதம் சார் டெட்பாடி தெரியுதாம்பா. வாங்கப் போய் பாக்கலாம்" என்று மொட்டைமாடிக்கு ஓடினாள்.

அவளைப் பின் தொடர்ந்து சில மாணவிகளும் ஓடினர். எனக்கும் போய் பார்க்க வேண்டும் என்று தோன்றவும் மிகுந்த பயத்துடன் நானும் போனேன். அவள் சொன்னது உண்மைதான்.

மொட்டைமாடியிலிருந்து பார்த்தால் அவர் தூக்குப் போட்டுக்கொண்டதாகச் சொல்லப்படும் சவுக்குத் தோப்பு தெரிந்தது. தூக்குப் போட்டுத் தொங்கும் அவரது உடலையும் நன்றாகப் பார்க்க முடிந்தது. எப்படிச் சாத்தியம். கண்கள் மெல்ல மெல்ல கேமராவைப் போல குவிந்து தொங்கும் அவர் உடலைக் குளோசப்பில் காட்டியது. இடுப்புப் பெல்டினால் தூக்கிடப்பட்ட நிலையில் உடல் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. நாக்கு வெளித்தள்ளி இருந்தது. உடலில் சட்டை இல்லை. ஜீன்ஸ் பேண்ட் மற்றும் ஷூ இருந்தது. பேண்ட் பெல்டினால் தூக்குப் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். ஷூவின் முனைப்பகுதி கால்விரல் பகுதி வயல்வெளியின் சேற்றைத் தொட்டபடி இருந்தது. தூக்குப் போட்டுக் கொண்டு தற்கொலை செய்து கொண்டால் கால் தரையில்படாமல் அந்தரத்தில் தொங்கிக் கொண்டதானே இருக்கும். இவரது கால் தரையில் படுகிறதே. யாரும் அவரைக் கொலை செய்து இப்படித் தூக்கு மாட்டிவிட்டுச் சென்றிருப்பார்களே? உடலில் காயங்களோ, ரத்தம் உறைந்திருப்பதற்கான சுவடுகளோ இல்லையே. கேள்விகள் மனதிற்குள் ஓடிக் கொண்டிருக்கும்போது, சட்டென்று வேலாயுதம் சாரின் கண்கள் சிமிட்டுவதைப் பார்த்தேன். தூக்கிவாரிப் போட்டது. இறந்துபோனவர் எப்படிக்கண் சிமிட்டுவார். என்னுடைய மனப்பிரம்மையோ?

பக்கத்தில் இருப்பவர்களும் அந்தக் கண்சிமிட்டலைப் பார்த்திருப்பார்களே? கேட்கத் தயக்கமாக இருந்தது. தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் அந்த உடலைப் பார்த்தேன். எந்த அசைவுமற்று தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அப்போது ஓரிரு போலீஸ்காரர்கள், நாடகத்துறைப் பேராசிரியர்கள், ரவீந்திரன் சார், வேட்டி சட்டை அணிந்த சிலர், மாணவர்கள் என ஒரு கூட்டமே அந்தச் சவுக்குத் தோப்பிற்குள் சிரமப்பட்டு நுழைந்து, டெட்பாடியை நோக்கி வந்தது. நெருக்கமாக வளர்ந்திருக்கும் சவுக்கு மரங்களில் இடித்துக்கொள்ளாமல் மிகவும் கவனத்துடன் ஒவ்வொரு அடியாக எடுத்து வைத்தார்கள். அவர்கள் அந்த டெட்பாடியை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும்போதே, வேலாயுதம் சார், வலது கையால் தன் பேண்ட்டைச் சரி செய்து விட்டு மீண்டும் பழையபடி தொங்கினார். இதைப் பார்த்ததும் உள்ளுக்குள் மீண்டும் பயம். ஏன் எனக்கு மட்டும் இப்படித் தெரிகிறதா. அப்போது ரவீந்தரன்சார் மட்டும் அந்தக் கூட்டத்தினரை விடவும் ஒரு எட்டு முன்னேபோய் வேலாயுதம்சாருக்குக் கை கொடுத்து, "வெரிசுட்

ஓவியம்: விஸ்வம்

பர்ஃபார்மன்ஸ்" என்று பாராட்டினார். தன் கழுத்தில் இருந்த பெல்ட்டை அவிழ்த்தபடி, சிரித்துக் கொண்டே "தேங்க யூ சார்" என்றார் வேலாயுதம் சார் அங்கு என்ன நடக்கிறது?

"என்ன நடக்குது இங்க?". காவல்துறை அதிகாரி ஒருவர் கோபத்தின் உச்சத்துக்கே

சென்று கத்தினார். அங்கிருந்தவர்களிடையே சலசலப்பு. ரவீந்திரன் சார் தணிந்த குரலில், ஆனால் அழுத்தமாக, “சார். இது ஒரு பெர்ஃபார்மன்ஸ். நாடகம். வேலாயுதம் அதில் நடத்தார். அவ்ளோதான்” என்றார்.

“வயல்வெளியில் இவ்ளோ தூரம் தள்ளி வந்துதான் நீங்க நாடகம் நடத்துவிங்களோ. எதாவது ஒரு ஸ்டேஜல் பண்ண வேண்டியதுதானே?”. அந்த உயரதிகாரியின் கோபத்தைக் கண்டு எந்தவித பதற்றமும் அடையாமல், “சார் இதுக்குப் பேரு இன்விசிபல் தியேட்டர். அதாவது அரூப அரங்கு. இருக்கற இடத்தை அப்படியே அரங்கமா பாவிச்சு பெர்ஃபார்மன்ஸ் பண்ணுது. மேலைநாடுகளில் இந்தமாதிரி ஒரு நாடக வகை இருக்கு” என்று விளக்க ஆரம்பித்தார் ரவீந்திரன் சார்.

“நீங்க எதாவது புதுசா பண்ணேன்னு சொல்லி ஏன் சார் எங்க வேலையைக் கெடுக்கறிங்க? பேராசிரியர்களா இருக்கிங்களேன்னு பார்க்கறேன்” என்று கோவித்தபடியே போலீஸ் அதிகாரி கிளம்பினார். மற்ற போலீஸ்காரர்களும் கிளம்ப, வேட்டி சட்டை அணிந்த பார்ட்டிகளும் கிளம்பினர். வேலாயுதம் சாரை கட்டிப் பிடித்து மாணவர்கள் கொண்டாட ஆரம்பித்தனர்.

*****

தூக்கமும் விழிப்புமில்லா நிலையில் எழும் போதே மணி ஒன்பது ஆகிவிட்டிருந்தது. எப் போதும் போல அவசரஅவசரமாகத் துறைக்குக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தேன். மனதிற்குள் ஏதோ ஒன்று அழுத்திக் கொண்டிருந்தது. என்ன உணர்வு என்பது பிடிபடாமலேயே இருந்தது. கொஞ்ச நேரத்தில் மனதை அலைகழித்துக் கொண்டிருந்த விஷயம் பிடிபட்டது. இரவு வந்த கனவுகனவில் கண்டது உண்மையா மனம் ஏங்கியது. ஆனால், துறைக்கு வந்தபிறகு தெரிந்தது. நேற்று மொபைல் வந்த எஸ்எம்எஸ்தான் உண்மை. கனவில் உயிர்ப்புற்று உண்மையல்ல என்பது. வேலாயுதம் சாரின் இறப்பை முன்னிட்டுப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு விடுமுறை அளிக்கப்பட்டிருந்ததோடு ஜவஹர்லால் நேரு அரங்கத்தில் 11 மணியளவில் அஞ்சலிக் கூட்டம் என்பதும் உணர்த்த, மீள துணுக்குற்று நின்றேன்.

மாணவர்கள் விடுதிக்கும் துறைப் பேராசிரியப் பெருமக்கள் அஞ்சலிக் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளவும் சென்றுவிட துறை வெறிச்சோடி இருந்தது. நான் என்னுடைய

விடுதிக்குச் செல்லாமல், துறையில் எனக்கென ஒதுக்கப்பட்டிருந்த அறைக்குச் சென்று அமர்ந்தேன். நண்பர்களிடமிருந்து வேலாயுதம் சாரின் மரணம் குறித்த செய்திகள் மேலும் வரவர மனம் மீள கலவரமடைந்தது. காலையில் எஸ்.எம்.எஸ்.கள் வரும்வரை வேலாயுதம் சாரின் உடல் எப்படி இருந்தது என்பது பற்றி தெரியாது. தோழி சொன்னாள், “வேலாயுதம் சார், உடம்பை டிவில காட்டினாங்க. பெல்ட்டினால் தூக்குப் போட்டு தொங்கி இருக்கிறார். ஆனா கால் தரையில்படும்படியாக தான் இருந்ததாம். உடம்பில் ட்ரஸ் இல்ல. அழுகிப் போய் காது, மூக்கு எல்லாம் விழுந்திடுச்சாம். தீக்குளிச்சு செத்த உடம்பு எப்படி இருக்குமோ அது போல தோல்லாம் எரிஞ்சு போனாப் போல இருக்குதாம்”. அதற்குமேல் கேட்க திராணி இல்லை எனக்கு. என் கனவில் வந்த வேலாயுதம் சார் உடலும் கால் தரையில் படும்படியாக பெல்ட்டினால் தூக்கிடப்பட்டிருந்ததாகத்தான் பார்த்தேன். பார்த்தேனா. பார்க்காமலே நான் கனவில் கண்டேன். வேலாயுதம் சார் உயிருடன் இருப்பதை விழைந்ததா ஆழ்மனம்.

வேலாயுதம் சாரின் மரணம் மனதை ஆக்கிரமித்தது. கேள்விகள் ஏன் தற்கொலை செய்து கொண்டார்? கேள்விகள் நின்றபாடில்லை. எத்தனை கேள்விகளை எழுப்பிக் கொண்டு விடை தேட முயன்றாலும், கண்டுபிடித்தாலும் வேலாயுதம் சார் திரும்ப வரப்போவதில்லை. என் சிறுவயதில், என் அம்மா இறந்த போது, அவரது உடல் சுடுகாட்டிற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்ட பிறகு, இனி அம்மா எப்போதும் வரப்போவதில்லை என்ற சூன்யம் உறைக்கத் தொடங்கியது, என் வீட்டையும் என்னையும் சூழ்ந்து கொண்ட சூன்யத்தை, வேலாயுதம் சாரின் மரணமும் எனக்குள் இப்போது ஏற்படுத்தி விட்டது.

கனவில் வந்த ஓர் அரூப அரங்கில் நடந்த நாடகம் அல்ல அது. வரைந்த ஓவியத்தை அழித்து குழந்தை வரையும் ஓவியம் போன்றதும் அல்ல. முடிந்து போன ஆட்டம். ஒரு நாடக நிகழ்வைப் போல, குழந்தை அழித்து வரையும் ஓவியத்தைப் போல இந்த வாழ்க்கை இருந்து விடலாகாதா. இன்னும் அழகானதாகிவிடுமே இந்த வாழ்க்கை. ■

குறிப்பு: “வியாழம்” நினைவுகூரல் தொகுப்பில் நான் எழுதிய கட்டுரையின் கதையாக்கம்.-மனுசி